

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 11 JUNI 1905.

N° 37

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Nils Edvard Kreuger. — Claes Adelsköld. — Jonas Alströmer-högtidligheterna i Alingsås. — Aftäckning af Victor Holmqvists gravvård. — Skandias 50-årsjubileum. — Skansens vårfest. — Nordiska historiska kongressen i Lund. — "Olausons påningväska" af E. Walter Hülphers. — Fru Cally Monrad som Carmen. — Tvenne skaldegrafvar. — Japans Nelson. — Brokigt utomlandsnytt. — Barnens dag i Sundsvall. — Veckans porträttgalleri. — En tradition under bildande.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

NILS KREUGER.
KONSTNÄR.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Stålvareparre.

NILS KREUGER: »VID ÄGOGRÄNSEN». — »EFTER OVÄDRET».

Konstnärskörbundets 20-årsutställning i den provisoriska paviljongen på Djurgården vid Stockholm har, såsom var att vänta, blifvit en storartad framgång.

Publiken strömmar dag efter dag ifrigt till, och förtjusningen är allmän. Det enstämmiga omdömet lyder: Se, hvilken frisk, frodig, nationel och fängslande målare- och bildhuggarekonst Sverige i närvarande stund äger! Se hvilken djup människoframställning och hvilken själfull, stämningsfull naturtolkning. Och hvilken storhet, hvilken monumental bredd litet hvarstädes.

H. 8 D., som redan förut visat åtskilliga bilder från minnesutställningen samt lämnat en redogörelse för konstnärskörbundets uppkomst och verksamhet, har i dag å sin första sida bilden af en af körbundets yppersta medlemmar, ledamoten af dess styrelse, Nils Kreuger, hvilken på utställningen är synnerligen väl representerad med målningar och teckningar på färglagd grund.

Född i Kalmar 1858, var K. 1876—80 elev af Perséus samt gick därefter några månader vid Fria konsternas akademi. Han studerade sedermera i Frankrike 1881—87. Åren 1887—96 var K. bosatt i Varberg, i det att han dock tillbringade tiden hösten 1888—hösten 1889 i Paris. Efter år 1896 har K. varit bosatt i Stockholm.

”Nils Kreuger — skriver Nordensvan i *Svensk konst och svenska konstnärer i 19:e århundradet* — liksom Nordström, började med att nyktert och kraftigt afbildade den gifna verklighetens form och färg och framför allt återgifva luftens och ljusets inverkan på föremålen. Hans första själfständiga studier i Paris behandlade hästar i arbete. På salongen 1883 debuterade han med en stor, duktig studie, framställande ett stenlass med en rad hvita hästar före, knagglande fram på en dammig landsväg i ljus gråstämning. ”Vårplöjning” följde sedan samt flera motiv från holländska kusten och från Paris’ utkanter — oftast vinter- eller regnstämningar i skymning eller dimma. Och då han flyttade hem till Sverige, blef han den nordiska höstkvällens och vinterskymningens målare. I små, osökta, karga motiv — den ödsliga småstadsgatan med skymning öfver husen och trädgårdarna, det bleka månlyuset öfver byggnaderna och öfver den tomma vägen, som förlorar sig i dunklet, vintereftermiddagens stämning öfver isen, där några helt obestämda skuggor af skridskoåkande skymta fram — har han förstätt att lägga in en lika vek som fin känsla af stämning från de timmar, då det hvarken är dag eller natt, hvarken ljust eller mörkt. Han förstår att gifva en stark och fulltonande känsla af naturens hvila, lugn, stillhet, en karaktärsfull och själ-

full poesi, fri från hvarje drag af känslös romantik. Men Kreuger är långt ifrån uteslutande skymningens målare. Redan 1885 utställde han en stor sommargassig utsikt från Ölands kust med en flock kor stående ute i vattnet, som speglar den ljusblå nordiska julihimlen med dess sommarskyar. Från Ölands slättbygd och från västkustens stränder har han lämnat många delikata, genom stämningens frihet och sanning tilltalande små utsikter”. — —

Så långt Nordensvan.

Men Kreuger har under de senare åren icke stått stilla, utan allt mera utvecklats sig. Hans konst har blifvit allt mera monumental, antingen den begagnar sig af små eller stora format. Kreuger har slagit sig på teckning lika mycket som på målning, och han har inom teckningskonsten ått sig utbildad en säregen teknik. På den färglagda grunden nedkastar han en mängd små svarta streck och punkter — och därpå uppkomma förunderliga verkningar. Djurbilderna — ty till djuren, kor och hästar håller Kreuger sig nu mer än någonsin — framstå så kraftiga och dekorativa, att man väl aldrig förut sett något dylikt. Och när Kreuger använder oljefärgen, uppnår han samma breda storhetsverkan.

Hans ungdoms skapelser kunna nästan sägas vara miniatyrer i jämförelse med hvad han nu gör. Dessutom är Nils Kreuger utmärkt äfven på karikatyrrens område. Han är äfven där monumental.

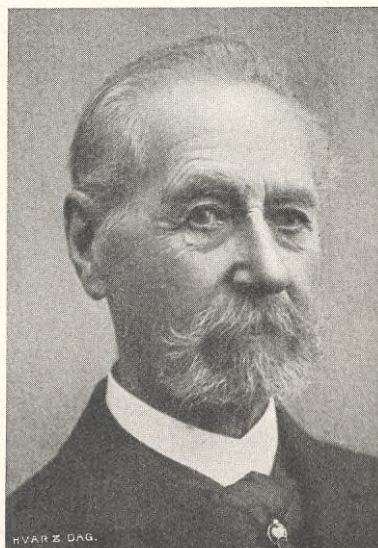

Foto. Kaleb Torin, Alingsås.
MAJOR CLAES ADELSKÖLD,
på hvars initiativ och energiska tillskyndan Alströmerstatyn i Alingsås tillkommit.

JONAS ALSTRÖMER-HÖGTIDLIGHETERNA I ALINGSÅS.

FRÅN AFTÄCKNINGEN AF ALSTRÖMERS-MONUMENTET I ALINGSÅS.

JONAS ALSTRÖMER.
Den svenska slöjdens fader.
F. 1685. † 1761.

Monumentet är förfärdigadt af Aron Sandberg.
Foto. Kaleb Torin, Alingsås.

PATRIK ALSTRÖMER.
Kommerseråd.
Jonas Alströmers son.

Jonas Alströmers födelsestad, Alingsås, den stad till hvilken hans hufvudsakliga verksamhet för åstadkommande af en svensk industri var lokaliserad, har i dagarne aftäckt ett monument till hufvudstämmande af minnet af de svenska slöjdernas fader. Hvad Jonas Alströmer betydde för Sverige — i en tid då landet genom Karl XII:s krig bragts till randen af undergång — är alltför väl känt för att här behöfva upprepas. — På samma gång återgifva

vi bilden af friherre Patrik Alströmer, äldste son till Jonas Alströmer. Han föddes i Alingsås 1733 och uppfostrades enligt faderns önskan, för att öfverta ledningen af Alingsås' manufakturverk. Men äfven på andra områden var han verksam. Så blef han t. ex. vice landshöding i Älfsborgs län 1774, och tog som sådan initiativet till upprättandet af länets första boktryckeri och tidning i Vänersborg. Tre år senare blef han efter Nik'as Sahl-

gren direktör för Ostindiska kompaniet. Led. af K. Vet.-Akad. och K. Mus. Akad. Från honom härstammar den nu levande friherrliga grenen af Alströmerska släkten.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

AFTÄCKNING AF VICTOR HOLMQVISTS GRAFVÅRD Å SOLNA KYRKOGRÅRD I STOCKHOLM.]

Klitché: Bengt Sjöqvistsparre.

Tio år var det den 31 maj, sedan den populäre skådespelaren Victor Holmquist afled. Å hans graf å Solna kyrkogård vid Stockholm aftäcktes på onsdagen nysnämnda datum en vård af granit, försedd med ett af skulptören Sven Andersson modelleradt medaljongsporträtt. Vid aftäckningen sjöng sällskapet W6's sängare, kamrer Falck höll tal och blommor nedlades från olika föreningar. Vården är bekostad af vännere till den aflidne.

SKANDIAS 50-ÅRSJUBILEUM.

Sveriges äldsta försäkringsaktiebolag, Skandia i Stockholm, firade den 2 juni sitt 50-årsjubileum. Bolagets hus, Mynttorget 2, där affärerna för dagen lågo nere, var på fredagen fullt af uppvaktande med adresser och blomsterhyllningar. Både in- och utlandet var representeradt. Danskar, finnar och tyskar hade personligen infunnit sig. På e. m. gafs festbankett å Hasselbacken för omkring 600 personer, och bl. a. talade bolagets verkställande direktör, härads höfding K. Herlitz, som betonade, att Skandia varit föregångare för svenska försäkringsbolag, var det bolag som för femtio år sedan utfärdat det första svenska lifförsäkringsbrevet, samt framhöll grundläggarnes af Skandia förtjänster.

En ståtlig publikation öfver bolaget, redigerad af dr Johan Leffler, har utkommit. — H. 8 D:s fotograf sattes i tillfälle att på jubileidagen taga en bild, hvarpå synas ordf. i styrelsen f. d. stats-

Foto.
H. 8 D.

SKAN-
DIAS
HUS I
STOCK-
HOLM.

EN GRUPP FRÅN SKANDIAS JUBILEUM: Statsrådet v. Ehrenheim, styrelsens ordf. (1), Geheimeetatråd Bramsen, Köpenhamn, (2), Direktör Herlitz (3), Assessor Kurtén, Helsingfors (4), A. Oldenburg, bolagets tjänsteman sedan 49 år, (5).

rådet *P. v. Ehrenheim*, verkställande direktören *K. Herlitz*, två af de utländska gästerna f. d. danske inrikesministern *Bramsen*

och finske kollegieassessorn *U. A. Kurtén*, verkst. dir. för Kaleva, samt bolagets till tjänsteåren äldste tjänsteman *A. Oldenburg*.

SKANSSENS VÅRFEST.

Skansens vårfest var i år särdeles lyckad till följd af omväxlande arrangemang och många unga damers aktiva deltagande. Glada dansgillen höllos, och både teater och cirkusupptåg gingo

af stapeln. Det stora festtåget, som aldrig saknas, visade denna gång mönstring af borgarne i en småstad under trettioåriga krigets tid.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stålm.

FOLKVISEDANSARE PÅ SKANSSENS VÅRFEST.

Kisché: Bengt Sjöfverparre.

NORDISKA HISTORISKA KONGRESSEN I LUND.

Klickat. Kom. A.-B. Bengt Sjöström Sjöström — 199.
 GRUPP AF DELTAGARE: v. Slottsarkivarien J. A. Almqvist, Stockholm (1), Rektor C. Sprinchorn, Lund (2), Akademiintendenten R. Eklundh, Lund (3), Riktsarkivarie V. Secher, Köpenhamn (4), Riktsarkivarien E. Hildebrand, Stockholm (5), Professor S. Clason, Lund (6), Professor H. Schück, Uppsala (7), Professor S. Ribbing, Lund (8), Professor J. Steenstrup, Köpenhamn (9), Docent N. Wimarsson, Halmstad (10), Docent E. Meyer, Uppsala (11), Professor A. Kock, Lund (12), Landsarkivarien C. M. Kjellberg, Vadstena (13), Docent L. Videll, Lund (14), Fil. dir. K. H. Karlsson, Stockholm (15), Professor L. Stavenow, Göteborg (16), Fil. dir. V. Söderberg, Stockholm (17), Fil. dir. F. Arneheim, Berlin (22), Arkivsekreteraren G. L. Grove, Köpenhamn (23), Professor L. Stavenow, Göteborg (16), Fil. dir. V. Söderberg, Stockholm (17), Fil. dir. F. Arneheim, Berlin (22), Arkivsekreteraren G. L. Grove, Köpenhamn (23), Koster (20), Universitetsbibliotekarien C. af Petersens, Lund (21), Dr phil. F. Arneheim, Berlin (22), Arkivsekreteraren G. L. Grove, Köpenhamn (23).

OLAUSONS PÄNNINGVÄSKA.

För HVAR 8 DAG af E. WALTER HÜLPHERS.

En skjuts arbetade sig långsamt uppför en skogsbacke inne i den värmländska skogsbygden. Det började lida mot kvällningen och snön föll tung och våt öfver de svartnande granarna utefter vägen. Den som satt i päls till vänster var förvaltaren på Ersvike bruk ett par mil därifrån, en medelålders, kraftigt byggd man. Han var på väg till den närliggande staden för att likvidera ett större skogsköp, nyss uppgjort af det bolag, hvars förtroendeman han var. Vägen var nog inte så säker för vägfärande, som kunde anses medföra större pänningsesummor, på den tid detta är frågan om, åtskilliga mansåldrar tillbaka, men herr Olauson hade en grofpipig dubbelpistol under bältet och nära till hands om så skulle behövas. För säkerhets skull hade han pänningväskan uppe för att ständigt kunna känna den. När man så där har mycket pänningar med sig som till på köpet inte äro ens egna, blir man lätt orolig och allehanda galna föreställningar jaga genom ens huvud. Ju mer man försöker intala sig att dyrbarheterna inte kunna finnas någon annan stans än där man senast lagt dem, desto oroligare blir man, och till slut hjälper intet annat än att stanna hästen, stiga ur släden och se efter i lädan.

Olauson hade måst göra det ett par gånger, men så tröttnade han. Han tog upp väskan, lade remmen öfver knäna och stoppade väskan vid sin vänstra sida. Han stoppade den inte emellan sig och skjutsbonden utan vid vänstra sidan utåt väggkanten. Han misstänkte visst inte skjutsbonden att vara i stånd till något tillgrepp, visst inte, denne var en förmögen hemmansägare och för råsten delägare i bolaget för Ersvike bruk, men det kändes bara tryggare och därför måste han ha den där.

När de kommo upp på back-krönet bar det brant och långt utför igen, men innan de gifvo sig utför, fattade Olauson sin granne i armen.

— Åh, vänta ett litet tag, Erik, så jag får tända på min pipa!

Skjutsbonden höll in och Olauson gräfdde i pälsfickorna efter tändstickorna. Han lutade sig först åt vänster, ty han var ovig i den tjocka pälsen, fann dem inte, lutade sig så in mot sin granne för att komma ner i vänster ficka. Där fann han dem.

Han tände pipan.

— Nå, så ge vi oss i väg igen.

Han stoppade ner tändstickorna. Elden började stiga öfver pipkanten, men han hann få ner den innan hästen ryckte till för piskslängen. Olauson rycktes tillbaka mot ryggstödet och medan det i susande fart bar af utför backen, kände han att revolvern under hans rörelser börjat halka ner under bältet, hvarför han var tvungen att trycka fast den med vänstra handen och skydda pipan med den högra.

— Fan, hvad det går! sade han skrattande. Du har en bra trafväre Erik!

Skjutsbonden log där han satt framåtlutad med tömmarne sträckta och blicken skarpt kisande mot den fallande snön. Två skuggor skymtade vid väggkanten, den ena ropade något som dock strax dog i skymningen, och utför gick det i susande fart så det gällde att passa ögonen för hofsnön, som slog vildt om och piskade mot slädskärmerna.

Backen ledde ut på en sjö och körkarlen lät det allt jämt gå friskt undan.

— Vi kommer in till stan om en timme på det här viset, sade Olauson.

— Vi ska' försöka, svarade bonden.

Med ens rök Olauson till.

— Stopp, stopp! För himmelens skull, stanna hästen!

MAKARNE CURIE I STOCKHOLM.

HVAR S DAGS fotograf i Stålm.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

PROF. OCH FRU CURIE, UPPTÄCKARNE AF RADIUM, NOBELPRISTAGARE
I FYSIK 1903.

Efter porträtt taget särskildt för H. & D. vid ett besök som makarne i och för ett
experiment aflade vid Stockholms högskola.

Bonden hvisslade på hästen som saktade farten.

— Hvad är det, patron? frågade han.

— Väskan! Stanna då, hör ni! Pänningväskan!

Bonden höll in hästen.

— Är hon borta? frågade han häpen.

— Jag vet inte! Vi måste se efter i släden.

De stego ur.

Olauson ref ur fällan allt som fanns i släden, skakade hvarje del för sig, ingen väska. Han tog af sig pälsen, skakade den, undersökte rocken. Ingen väska!

De genomletade allt, lika lönlöst. Då rann det upp ett ljus för Olauson.

— Vi måste vända igen. Hon ligger uppe på backen där vi stannade. Jag hade henne till dess.

De satte sig upp i släden igen och bonden vände.

— Förbannade tobak! utför Olauson häftigt och slängde pipan rasande i drifkanten. Det var för att

jag skulle tända pipan som jag blef af med väskan.

— Det är nog inte så farligt, tröstade bonden, det är inte så mörkt och det faller ju inte så tätt med snö nu.

— Gud låte det ske så visst, svarade Olauson, se efter på sin sida, så ska jag ha utkik på min.

De åkte långsamt framåt, lutade åt hvar sin sida för att kunna se framför hästen.

Äntligen kommo de upp i backen igen och Olauson slängde af sig pälsen och började gå före. Plötsligt stannade han och invändade.

— Det är spår af folk, som gått här. Kan Erik säga mig hvad det var för ena?

— Ja, jag kände den ena, det var en dräng härifrån närmaste byn. Helmer heter han.

— Vet Erik om det är ärligt folk då, ifall de skulle ha hittat väskan?

— Ja för all del då, svarade bonden. Ha de den, så nog får patron igen väskan.

De fortsatte uppför backen och kommo upp på krönet, Olauson var före igen, lutade sig ned, rörde om i snön, sökte och sökte.

När skjutsbonden kom fram lämnade han hästen och kom också fram för att hjälpa Olauson att söka.

— Här var det som vi stannade, sade Olauson alldeles hvit i ansiktet. Se där har hästen stått och trampat.

De sågo på hvarandra nedslagna.

— Vi måste ha tag i dem som ha gått här, sade Olauson, och de gingo och satte sig i släden. Kör för brinnande lifvet! Vi måste ha tag i dem.

Skjutsbonden piskade på hästen, och det bar iväg. Efter en stund höll han in hästen.

— Här ha de gått af vägen, sade han.

— Kör efter då, flämtade Olauson.

— Det går inte, sade bonden. Det här är tjocka skogen, det går inte att köra.

Det rosslade i Olausons strupe. Han såg hjälplöst på skjutsbonden. Denne mötte förtviflad hans blick, nu var också han hvit. De stirrade på hvarandra. Då skakade bonden på sitt hufvud och hans mun blef hård:

— Det ser styggt ut, sade han lågt.

Olauson gick till släden och slängde af sig öfverrocken. Han stoppade pistolen i kavajfickan.

— Jag ska' ha tag i dem, sade han hårdt. Jag ska' ha tag i dem.

Bonden gjorde föreställningar. Det var ju alldeles galet att ge sig in på obekant skog nu till, då det snart skulle bli svart som beck.

— Jag ska' ha tag i dem! svarade Olauson. Kör hem igen Erik, jag hittar nog.

— Nej, så santt jag kör hem, förr än patron kommer tillbaka, svarade bonden bestämdt.

Olauson gick inåt skogen, där snön ej var allt för hög, men han kom snart ut igen.

— Omöjligt, sade han förtviflad. Jag inser att det är omöjligt i kväll. Vi far hem så länge.

*

Denna tigandets väg var en tung och lång väg för Olauson. Ängesten satt och bände inom honom, det var som en enda ohygglig seg värk, som sågade och stack och pinade honom.

Väskan borta... väskan med pengarna... bolagets pengar... Om han inte fann igen den så var han en för alltid förlorad man. Han skulle knappt med allt han ägde och hade kunna ersätta de många tusen som den innehöll. Väskan borta... väskan med pengarna... bolagets pengar... Han började upprepa det för sig i takt till klangen af bjällror som skar igenom mörkret och den förfärliga stillheten.

Till slut pinade honom den klangen så ohyggligt, att han ovillkorligt tog skjutsbonden i armen.

— Kan han inte ta bort bjällran, Erik? sade han doft.

Bonden förstod honom och svarade med så vänlig och undfallande röst han kunde åstadkomma, att det inte gick an, nu i mörkret till, de kunde komma att köra öfver någon. Och så började han trösta:

— Patron ska' inte vara så ledsen nu. Nog får patron igen väskan. Vi ska' höra efter i morgon. Jag tänker, att dom tog gent öfver skogen till Torroms by. Nog får patron igen väskan.

Det var hoppet han tände, hoppet som hjälper fram igenom så mycket, det alltid lika signadt sköna hoppet.

— Ja, vi få sofva på saken, svarade Olauson resignerad. Kanske reder det sig i morgon. Vi få väl vänta.

*

Olauson fick aldrig mer igen sin väska, han fick gå från gård och grund, lämna ifrån sig allt han hade och det värsta var att han aldrig mer tog sig upp i världen. Sjukdomen kom till och bröt honom han blef ett gammalt inventarium, som gick omkring och gjorde bokslut och hjälpte till med skrifgöromål åt landthandlarne i orten, som inte voro allt för skrifkunniga. Det blef till sist fråga om, att han skulle tagas in på socknen, men då steg Erik, bonden, som skjutsat honom den så sorgligt minnesrika dagen, fram och sade:

— Åh nej, jag var med honom den gången, jag tänker att han kan få ha det bra hos mig.

Och han tog den brutne mannen, som hastigt åldrads till en liten gråhårig, hopskrumpen gubbe hem till sig och gaf honom bröd till döddagar.

Hvart hade Olausons pänningväska tagit vägen? De båda männen som de mött under sin färd förnekade all vetskap om henne. Det hölls polisundersökningar, men utan resultat. Jo, de konstaterade, att det fanns en man så rättskaffens, att han gick och sålde allt han ägde för att bolaget skulle återfå sitt, de visade hvad bolag kunna vara för ena snygga inrättningar, då Ersvike bruk ej gjorde något för den man som under utöfvandet af sin tjänst drabbades af olyckan och som själf ansåg sig ovärdig att stå på den plats han förr innehaft och därför själf frändömde sig densamma. I folkmedvetandet slogs det fast att två tjuftar fingo gå lösa, de båda drängarne, men hvad göra misstankar till eller ifrån, då ändå ingenting kan bevisas. Det berättades, att Olauson sedan alla förhandlingar förklarats afslutade, gått fram till den ene af drängarne och satt ögonen i honom, så att han bleknat, bara sett på honom utan att säga ett ord och sen häftigt vändt honom ryggen och gått. Men till den andre skulle han ha sagt:

— Om du tagit väskan, så kommer du inte att lefva länge.

Två veckor efteråt dog den mannen utan föregående sjukdom och i samma drag reste den andre, Helmer, till Amerika. Men efter honom gick tal, att han förgiftat kamraten för att få vara ensam om det rika rofvet, men det blef aldrig konstateradt.

*

En fjärdedels mansålder efter det ofvan skildrade, då många som upplefvat det voro döda och de andra inte mera talade om det, återkom från Västern en man som kallade sig Helmer Drowson. Han var rik som det tycktes, hade gjort lycka därute, han köpte sig en stor egendom, där han lät uppföra ett stort tvåvåningshus i herrgårdsstil. Han köpte sig en såg och började drifva skogsaffärer i där på orten ovanligare skala,

(Forts. å sid. 594).

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

Kitché: Bengt Silfverparre.

FRU CALLY MONRAD SOM CARMEN.

Fru Cally Monrad, den utmärkta norska sångerskan, hvilken genom sina konserter blifvit en gunstling hos Sveriges musikaliska publik, har på operan i Stockholm uppträdt som Carmen och rönte både tack vare sin sångkonst och sitt originella grepp på rollen en vacker framgång.

TVENNE SKALDEGRAFVAR.

H. & Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Henge Sjöqvist-parre.

CARL SNOILSKYS GRAFVÄRD Å SOLNA KYRKOGRÅRD.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

TOPELIUS-MONUMENTET I HELSINGFORS.

En minnesvärd öfver greve Carl Snoilsky aftäcktes den 5 juni å Solna kyrkogård vid Stockholm.

Professor Retzius, Svenska akademiens nuvarande direktör, höll ett kort högtidstal och uppläste en versifierad hyllning, hvarefter han bjöd täckelset falla och i Svenska akademiens namn nedlade en krans vid vårdens fot. Bland öfriga kransar märktes en från Svenska författareföreningen.

* * *

Kristi himmelfärdsdag aftäcktes å gamla kyrkogården i Helsingfors en värd på skalden Z. Topelius' graf.

Monumentet har åstadkommits genom insamling öfver hela landet på initiativ af "Finsk Kvinnoförening".

En stor mängd deputationer hade anländt till hufvudstaden aftäckningsdagen. Äfven en mängd vetenskapliga samfund och stadens samtliga skolor deltog i hyllningen till den aflidne skaldens minne.

Postamentet till värden är gjordt af finsk granit och å detsamma står en änglabild utförd af skulptören Walter Runeberg.

ZACHARIAS TOPELIUS.

Efter ett porträtt af skalden taget kort tid före hans död.

JAPANS NELSON.

Världsprässen har vimlat af entusiastiska uttalanden om den japanska flottans öfverväldigande seger i Japanska hafvet. Rosjdestvenskys eskader, rörande hvil-

ken man icke sparat på speglosorna hvarken vid dess utlöpande eller den närmaste tiden efter dess olyckliga öfverfall på den engelska fiskeflottan vid Doggers Bank hade som vecorna gingo tilltvingat sig en icke obetydlig respekt.

Amiralen gjorde tydligen kraftiga ansträngningar att med begagnande af den långa frist som omständigheterna medgafvo, kvalitativt bringa upp sin flotta till en motsvarighet med dess tontal och summan af dess kanoner — en svår uppgift, då man vet, hur lent det var beställdt med fackbildningen hos flertalet af dess officerare och besättning. Så

småningom fick man insikt om att de förenade andra och tredje ryska Stillaahafs-eskadrarna ändock utgjorde en faktor att allvarligt räkna med, och nu

efteråt hafva japanerna varit de första att erkänna, att de visst icke underskattat sin motståndares styrka.

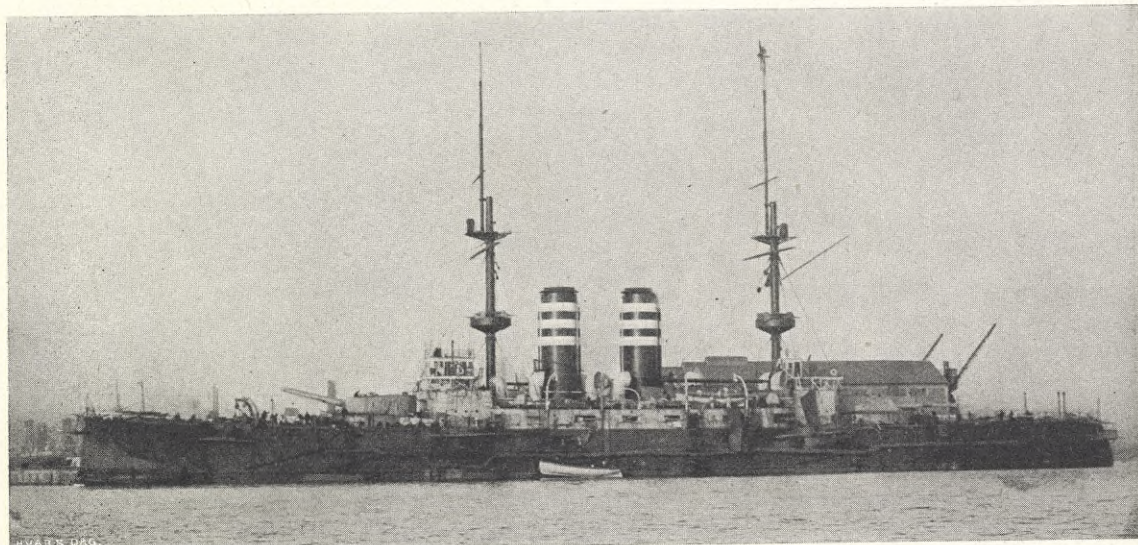
Emellertid, nederlaget, när det omsider kom till en afgörande strid, blef icke endast förkrossande, det blef snöpligt. Så godt som hela den ryska flottan utplånades, under det att de japanska förlusterna i förhållande till slagets väldiga dimensioner knappast äro nämnvärda. Om ett verkligt ryskt motstånd kan man knappast tala, endast om en hopplös flykt och om ett skningslöst för-

följande å japanernas. Icke sedan Trafalgar för 100 år sedan har en liknande sjöseger vunnits.

AMIRAL TOGO, SEGRAREN VID SJÖSLAGET I JAPANSKA HAFVET.

Efter ett i dagarna till H. 8 D. från Tokio ankommet miniatyrporträtt tecknad af Bonniers litogr. anstalt, Göteborg.

Efter fotografi.

MIKASA, AMIRAL TOGOS FLAGGSKEPP.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Gbg.

Efter fotografi, ställd till H. 8 D. förfogande, tagen i England 1900 kort efter sjösättningen.

HVAR 2 DAG.

Efter fotografi.

SPANSKE KONUNGENS BESÖK I PARIS: Konung Alfonso och presidenten Loubet.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfverparre Ståhl—Öbg.

Konung Alfonso har med sitt sällsynt behagliga väsen och vinnande uppträdande bringat de lätt entusiastmerade parisarne till hänryckning. Hvar han dragit fram har han hälsats med stormande ovationer. Det inträffade attentatet, hvilket endast därigenom misslyckades, att den först kastade bomben icke exploderade, föröfvades af en spansk anarkist. Pariserbesöket tillmättes stor betydelse med afseende på den marockanska frågan. — Från Frankrike ställer konungen färden till England, enligt hvad ryktet vill veta i afsikt att besvägra sig med Sverige.

Härtiginnan Cecilies intåg i den hufvudstad, där hon en gång skall residera som kejsarinna, var synnerligen pompöst. De mest omfattande dekorationsanordningar voro vidtagna, och uppvaktande

”stater och kårer“ i lysande och omväxlande uniformer gjorde skådespelet ännu mera imponerande.

Staden Charlottenburg har i dagarna firat 200-årsjubileet af sin tillvaro. Festligheterna koncentrerade sig omkring den af kejsar Wilhelm bevistade aftäckningen af ett monument öfver kejsar Fredrik.

Efter fotografi.

TYSKE KRONPRINSENS BRUD HÅLLER SITT HÖGTIDLIGA INTÅG I BERLIN: 1. Kronprinsen i spetsen för sitt regemente. 2. Härtiginnan Cecilie i sin galavagn på Pariserplatsen. Öfverborgmästare Kirschner håller tal och »die Ehrenjungfrauen» öfverlämna blommor.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfverparre Ståhl—Öbg.

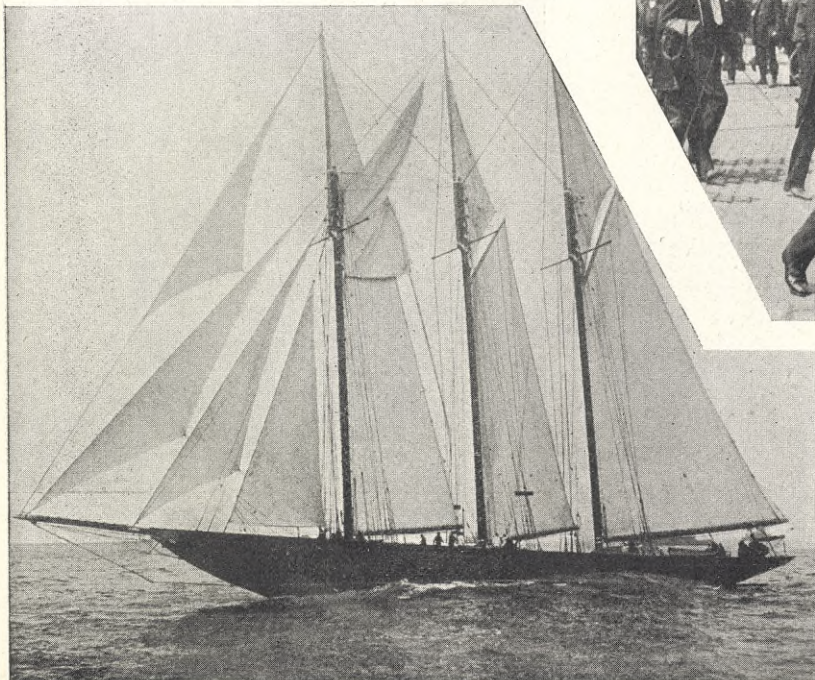

Efter fotografi.
AFTÄCKNINGEN AF ETT KEJSAR FREDRIK-MONUMENT I CHAR-
LOTTENBURG. Kejsar Wilhelm (1), Monumentets skapare, prof.
Uphues (2), Charlottenburgs öfverborgmästare Schustehrus (3).

"Atlantic", vinnaren af kejsarpokalen i atlanterkapp-
seglingen, en tremastad skonare på 206 reg:tons och
mätande 135 fot i längd, äges af mr Wilson Marshall

FRÅN BARON ALPHONSE DE
ROTHSCHILD'S BEGRAFNING 29
MAJ: I främsta ledet hans son
Edouard och hans bröder Gustave
och Edmond.

Efter fotografi.

ATLANTIC, som hemförde kejsar Wilhelms pokal i den just avslutade kappseglingen
Sandy Hook—Cape Lizard.

Kliché: Bengt Sjöfreresparre.

och tillhör New-Yorks jaktklubb.
Den har öfver Atlanten förts af
den bekante Charlie Barr, hvil-
ken i flera år vetat bevara Ame-
rika-pokalen åt amerikanarne.
"Atlantic" genomsnittsfart var
10 $\frac{1}{2}$ knop.

Vesuvius har nu åter några
dagar varit i liflig verksamhet.
Västra delen af käglan — den
åt hvilken röken slår å vår bild
— har instörtat, och en stor

OROLIGHETERNA I CHICAGO: Lastvagnar lämna godsmagasinen under polisbevakning.

mängd lava har utslungats. Det mörkare bärget å bilden är den gamla vulkankäg'lan som förstörde Herculanium och Pompeji.

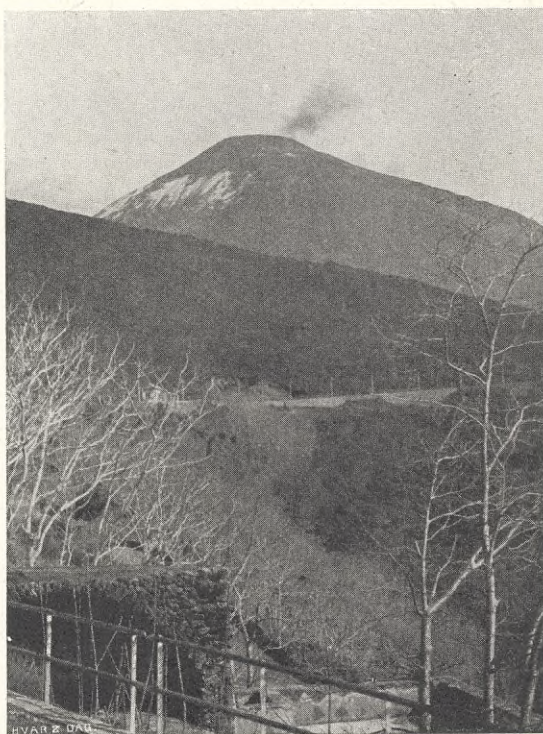
Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

KAPTEN TSCHAGIN Å »ALMAZ», det enda af fartygen i Rosjdestvenskys eskader, som nådde Vladivostok.

(Forts. fr. sid. 589.)

inköpte aktier i Ersvike bruk, så att han bragte detta nästan fullkomligt i sin ägo. Han blef en stor och högt betrodd man, Drowson, men hvar han gick fram var det något som tassade och smög i hans fjät, hvilket kom folk att snegla efter honom, atmosfären omkring honom kändes aldrig riktigt ren. Det blef nämligen snart bekant att herr Helmer Drowson icke var någon annan än den förre drängen Helmer från Torrom, och de gamla fula ryktena började lefva upp

Amatörfoto. Oscar A Hagberg, Gbg

Kliché: Bengt Sjöversparre.

VESUVIUS ÅTER I UPPROR.

Foton med särsk. tillst. tagen från statens observatorium.

igen . . . "Tacka för att han skulle göra lycka, då han hade en så bra pänningeväska, då han reste". Man kände en rysansfull nyfikenhet inför honom. "Han har ju begått mord också". Han vore bestämdt i stånd till mycket om något hotade honom. Han var en som "gick lös", men han hade ju så orimligt mycket pengar.

Det var bara en som stod honom emot, det var bonden Erik, men det gjorde denne med en till döden oförsonlig mans hat. Hvar han kunde arbeta emot Drowson så gjorde han det med händer och

Resultatet af den nyligen hållna "Barnens dag" i Sundsvall var särdeles gynnsamt. Sundsvall torde hvad detsamma beträffar i förhållande till sin storlek gå utanpå både Stockholm och Malmö.

I HVAR 8 DAGS PRISTÄFLAN FÖR UTMÄRKTA SVENSKA ORIGINALROMANER är prisbeloppet

Kr. 6,000 (Sextusen)

det största som någonsin utfästs i liknande täflan. Alla våra skriftställare inbjudas att deltaga. Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Närmare bestämmelser återfinnas i H. 8 D. för den 25 dec. 1904.

Vi fästa emellertid särskild uppmärksamhet vid det oeftergifliga villkoret, att till H. 8. D:s täflan inlämnadt arbete icke får ha förut varit annorstädes erbjudet eller till annan täflan insänt. Uttrycklig försäkran härom skall åtfölja namnsedel.

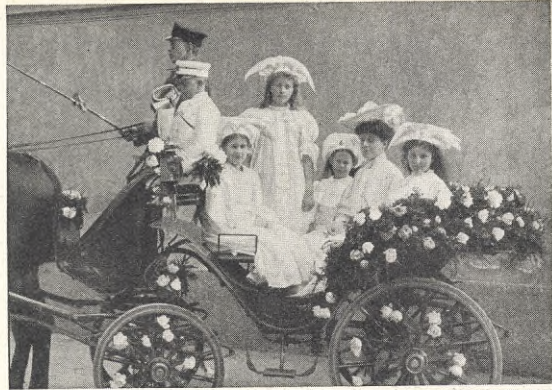

Foto. Kihlbaum, Sundsvall.

Kliché: Kem. A.-B. *renöt Ståfversparre Stålm—Ubg*

UR KARNEVALSTÅGET: Breddufvornas vagn. — Tvenne kapell.

fötter, sak samma hvad det gällde, om ondt eller godt. Han skulle ha gjort det, om det också kostat honom gård och grund, så hatade han honom.

Våren efter det Drowson fått upp sin stora herrgård kommo de ihop på knifven, under hvilken kamp Drowson höll på att få ge tappt, hur stor fördel han än hade af sina pengar. Då mötte han en dag sin motståndare i en dunge och styrde sina steg rakt på honom.

— Vi tycks inte vara goda vänner, vi bägge, men det kan jag inte förstå, sade han.

Bonden blängde under lugg, men svarade intet.

— För tänk hvad vi bägge skulle kunna uträtta om vi slog oss ihop, så stället för att som nu gå och göra skugga för hvarandra.

Bonden teg ännu, men något arbetade inom honom.

— Det kunde bli affärer också. Jag skulle kanske kunna ge er många goda vinkar, om jag ville,

Bonden stannade och spottade i vägen.

— Tvy för faen att göra några affärer med dej! utfor han häftigt. Nää, om jag vore så fattig, att jag inte kunde fö' lusa, så inte skulle jag ändå gå och följa några vinkar af dej. Nog vet en hur så'na som du skulle vinka alltid.

Drowson låtsade som om det rägnade.

— Tror du än på det där gamla, Erik? frågade han. Att du var så dum, det kunde jag aldrig föreställa mig.

— Det finns fler än jag som tror på den saka, svarade bonden, jag kan säga dej, att de äro hvarken dumma eller orätrådiga håller.

— Och du tror verkligen, att Herren skulle ha låtit mig gå så väl i händer, om . . .

— Du ska' inte tala om den mannen du, utfor den andre skummande. Det går dig nog bra nu, men vänta bara, fan tar nog ändå till slut de han ska' ha, vänta, vänta!

Drowson ryckte på axlarna:

— Du är ohjälplig!

— Är jag? Men så har jag i stället rena fingrar jag, det är nog inte alla, som kunna säga detsamma. Hör du, han steg in på honom, var det sant att du tog lifvet af Imanuel också. De säger det allmänt om dig, om du inte vet det.

Drowson bleknade och bet häftigt ihop tänderna.

— Vore det inte bäst, att du ginge på din sida vägkanten? svarade han.

Erik stod kvar.

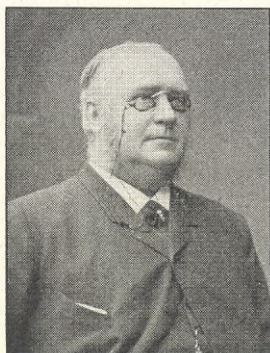
— Hotar du? Men mig skrämmar du inte. Inte tar du lifvet af mig, gosse, för vill du försöka den dansen . . . Han skakade sin näfve under näsan på Drowson, som vek undan på samma gång han kastade skygga blickar omkring sig. — Ja glo dig omkring du! Tror du att du får någon hjälp? Men var du lugn, mina händer äro för goda att bara ta i en som dig. Det får fan göra, han är inte så noga.

— Det är inte värdt att vi gå i följe längre, sade Drowson alldeles blek, men han gjorde våld på sig och ämnade gå utan vidare ordbyte.

Men bonden ställde sig hastigt i vägen för honom.

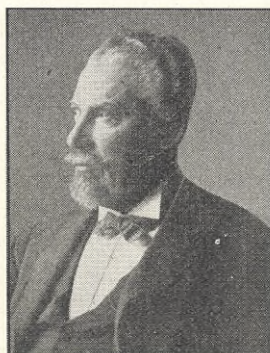
— Det är allt det vi ska' ändå. Vill du inte, så begagnar jag våld.

(Forts. å sid. 597).

G. R. NORDGREN.

75 år fyllde den 30 maj apotekaren G. R. Nordgren i Stockholm. Innehafvare af apoteket Hjorten 57—63 och af apoteket Morian 63—73 båda i Hufvudstaden. Assistent vid kontrollverket från 73, hvilken plats ännu innehafves.

J. A. BJÖRKLUND.

Vid Nya Dagligt Allehanda i Stockholm har i dagarne redaktörskifte ägt rum, i det att tidningens chef allt sedan 91, J. A. Björklund, lämnat sin befattning som redaktör och utgivare och till efterträdare erhållit tidningens hittills varande souschef, J. Wigfors. Af J. A. Björklund ha vi i ärg. IV:7 återgivit biografi och helsidesporträtt.

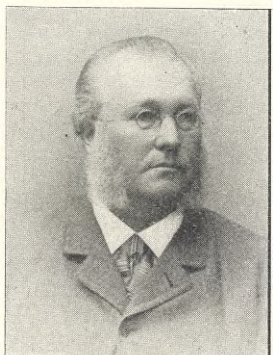

J. WIGFORS.

N. O. G. NORDENSKJÖLD.

Till professor i geografi vid Göteborgs högskola utnämndes den 30 maj docenten vid Uppsala universitet, fil. dr. Nils Otto Gustaf Nordenskjöld, vår berömda sydpolsfarare.

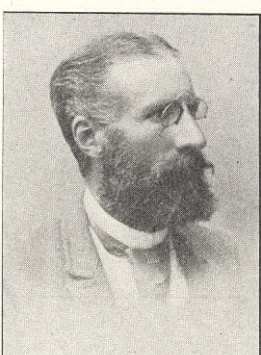
A. H. O. WALLIN.

Stadsläk. i Vadstena med lic. Axel Herman Oscar Wallin fyllde den 26 maj 70 år. F. i Vermland, stud. ex. 54, med. lic. 69, lasarettsläkare i Kungälf 70, i Vadstena 72. Stadsläkare i Vadstena sedan 79. Fängelseläk. vid Borghamn 80—94. Stadsfullmäktig sedan 74. Led. af direktionen vid Vadstena hospital.

W. T. UNGE.

Den bekante uppfinnaren, major Wilhelm Theodor Unge fyllde d. 31 maj 60 år. 66 marining.-ex. vid Tekn. Högsk., 80 kapt. vid Gen.-staben, 83—86 stabschef på Gotland, 88 kompj.-chef v. Uppl. reg., 96 afsked, 1900 major i armén. 92 v. dir. vid A.-B. Mars, 93 juryman vid världsutst. i Chicago. Uppfinnare af Distanuret, Telemetern, Den flygande torpeden m. m.

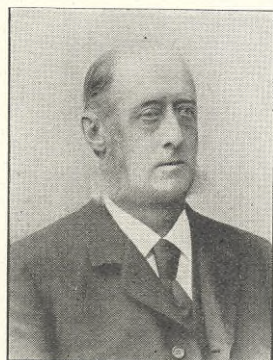
G. A. SELLERGEN.

50 år fyllde den 5 juni professorn vid Tekn. högskolan i Stockholm, Gustaf Adolf Sellergren. Stud.-ex. 74, utex. från Tekn. högsk. 78, assist. därstädes 85, öfverlärare 89, professor 99. Prisdomare å världsutställningen i Chicago 93 och Paris 1900 samt å Stockholmsutst. 97. Led. af Landbruksakademien 99.

J. G. H. GARDTMAN.

50 år fyllde den 30 maj majoren Johan Gustaf Hjalmar Gardtman i Uppsala. Stud.-ex. 75, löjtn. v. Uppl. inf.-reg. 84, kapt. 95, major v. Häl-singe reg. 04, transp. t. Uppl. inf.-reg. s. å., brandchef i Uppsala 92—03, led. i Uppsala stads drätselk. sedan 95, styr.-led. i Uppl. Ensk. Bank sedan 99. Stadsfullmäktig i Uppsala.

E. WIJK.

Till ledamot af Riksdagens F. K. har Göteborgs stad utsett grosshandlaren Erik Wijk. Född 36, delägare i firman Olof Wijk & Co. 60—95, ledamot af stadsfullmäktige sedan 82, af Riksdagens A. K. sedan 94. Intar en framskjuten ställning i Göteborgs kommunala lif.

C. C. VOGEL.

60 år fyllde den 4 juni öfversten och chefen för Värmlands reg. Carl Conrad Vogel. F. i Stockholm, officer 66, chef för Västerbottens regemente sedan 01, för Västermanlands regemente sedan 02.

C. J. E. ROSENBLAD.

Till öfverste och chef f. Upplands inf.-reg. har utn. öfverstelöjtn. vid Västerbottens reg. Curt Johan Elov Rosenblad. F. 49, underlöjtn. vid Skånska inf.-reg. 75, major d. 81, 99, vid Blekinge bataljon 1900, vid Karlskrona grenadierreg. 02, öfverstelöjtnant vid Värmlands regemente s. å.

G. RIETZ.

Grosshandlaren Gustaf Rietz Sundsvall fyllde den 2 juni 50 år. Driftig affärsman med vidsträckt verksamhet i järnvarubranschen och en af grundläggarna till A.-B. Eskilstuna-Magasinet i Eskilstuna.

PORTRÄTTGALLERI

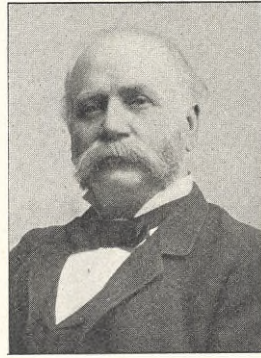
J. W. SEBARDT. †

F. d. rådmannen i Norrköping Johan Wilhelm Sebardt afled den 23 maj. Född 13, stud.-ex. 30, innehade under ett 40-tal år källsfabrik i Norrköping. Politierådman 55-93. Kommunalt intresserad.

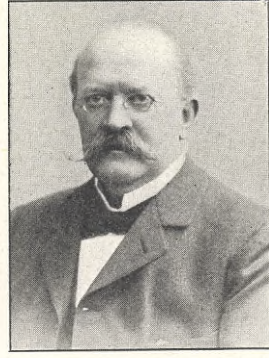
M. FJELLMAN. †

Den 29 maj afled vid Ljungskile öfversten Mathias Fjellman. Född 35 i Forsbacka, (Dalsland), kapten vid Bohusläns regte 73, major 81, öfverstelöjtnant 88, öfverste och chef 91, afsked 98. Under längre tid kompanichef och kadettofficer på gamla Karlberg.

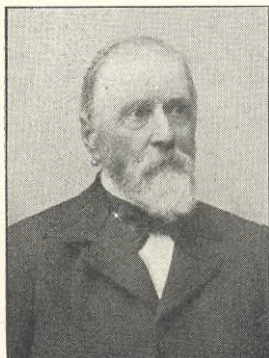
R. E. LUHR. †

Apotekaren Robert Emanuel Luhr i Göteborg afled den 29 maj i Zürich. Född 36 i Västerås, sedan 77 innehafvare af apoteket Hjorten i Göteborg. Deltog med intresse i stadens kommunala lif och var bl. a. sedan många år ledamot af stadsfullmäktige.

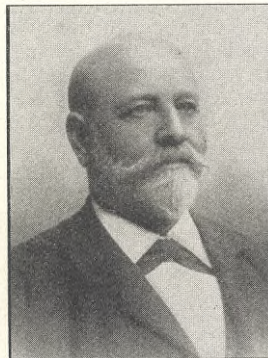
O. L. RHODIN. †

Justitierådmannen i Göteborg Oscar Leopold Rhodin afled den 28 maj. F. i Kungälf 44, stud.-ex. 66. v. häradsh. 73, t. f. borgmästare i Kungälf 86 stadsnotarie i Göteborg, rådmän 98. Under 20 år sekr. i drätselkammaren, led. i byggnadsnämnden, i hälsovårdsnämnden, v. ordf. i kyrkofullmäktige m. m.

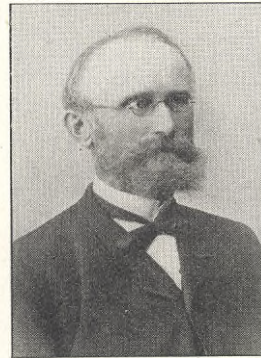
A. ERICSSON. †

Den 28 maj afled i Stockholm f. d. bryggaren Anders Ericsson, 84 år gammal. E., som var i besittning af stor iderikedom, grundlade sedermera Nürnbergs bryggeri, Karlshamns ångbryggeri m. fl. större företag.

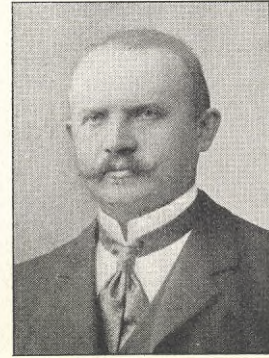
S. MOLANDER. †

En bland Sveriges skickligaste orgelbyggare, Salomon Molander i Göteborg, afled den 22 maj. Född 33 i Långhem i Västergötland, har M. åren 74-03 bedrivit orgelbyggeri, under hvilken tid han uppfört omkring 150 orglar på skilda orter i Sverige.

L. V. LINDELL. †

Grundläggaren af Gunnaröds privatskola invid Billingen, doktor L. V. Lindell har allidit. Född 37, stud.-ex. 56, ägnade han sig, efter aflagd fil. kand.-ex., först åt folkhögskoleverksamheten, men öppnade sedermera privatskolan i Gunnaröd.

F. WITTE. †

Grosshandlaren Franz Witte, ene delägaren af fiskexportfirman Franz Witte & Co. i Göteborg, afled d. 1 juni i Altona, 48 år gammal. F. i Pommern har W. sedan ett 20-tal år i Göteborg utövat en omfattande verksamhet i fiskexportbranschen och därvid i icke ringa grad gynnat den svenska fiskerinäringen.

(Forts. fr. sid. 595).

Drowson steg hastigt ett par steg tillbaka och drog fram en revolver.

— Men om den här inte vill? sade han med ett hångrin.

Bonden blef aldeles lugn.

— Ja, de använder såna där i Amerika, det vet jag, men här har dom ingen talan. Du kan ju skjuta om du har lust, men då kommer du inte undan, för jag har allt ställt om att folk vet med hvad det är för en jag går.

Han steg fram mot Drowson, som förskräckt vek tillbaka.

— Stoppa ner'en säjer jag! Du vet, att du är för feg att skjuta, stoppa ner'en säjer jag!

Drowson lydde kufvad.

— Du ska' inte behöva följa långt, var inte rädd du. Bara opp på bärgen där, vi ska se på utsikten. Jag skall visa dig något där och så ska' du få se så grann gård du har i kvällninga. Han lyser så grannt som om han vore gjord af bara gull. Kom du bara.

Drowson följde förvånad och undrande öfver hvad som nu skulle bli. För sin person kände han sig tämligen trygg, ty att det ej var fråga om något öfverfall, det såg han klart.

De gingo uppför en liten brun stig, som vindlade fram mellan blå stenar, om hvilkas fot orange-färgadt blåbärsris bildade en krans, och mellan yfviga enbuskar, ofta stora som träd. Bonden gick tigande före utan att se sig om. Drowson följde allt jämt lika fylld af förvåning.

Då de kommo upp på bärgskullens topp blef utsikten fri. Den var slät och kal och öfveist på dess svagt kullriga hjässa lågo några större stenblock. På ett af dessa satt en gubbe och stirrade ner öfver dalen. Bonden grep Drowson i armen:

— Säg ingenting, det är ju onödigt, att han vet hvem du är. Kom nu, så skall du få se hvad du har gjort.

Drowson följde viljelöst med blicken stelt fäst på mannen där borta på stenblocket. Denne satt orörlig som förut utan att tyckas höra eller se att människor kommo i närheten.

— Gå på du, sade bonden sakta, var inte rädd för att han skall se på dig nu som den gången du minns, efter rannsakinga!

Drowson ryggade tillbaka. Han hväste:

— Är det han?

Bonden nickade. Så lutade han fram och såg Drowson in i ansiktet.

— Känns det svårt nu? frågade han obarmhärtigt.
— Åh, Herre Gud, jag har inte gjort det, jag har inte gjort det, stönade denne.

— Ser du hvad han sitter och tittar på? Jo du, det är allt en skön syn. Han har gått hit upp nu hvarenda kväll sen du satte upp din granna gård därnere, joo du. Ser du så grann den lyser. Är det inte som det renaste gull? Vet du hvad folk kallar den för, det är väl för den skiner så där vackert. Jo, dom kallar den för Olausons panningväska, Olausons panningväska. Men det är ju din gård...

Drowson sträckte på sig trotsande.

— Jag har inte gjort det. Jag ger djävulen hvad folk pratar!

— Gör du? Nå hör då på hvad han säger där!

Drowson sjönk liksom ihop, ty den gamle på stenen vände i detsamma ett tårdt ansikte men med lågande ögon emot honom. Drowson blinkade som för solen.

Olauson började ifrigt vinka åt dem med handen.

— Kom, kom, kom! Skynda er, för nu syns det riktigt!

Rösten lät fånig.

— Gå, röt bonden och stötte Drowson häftigt mellan skuldrorna. — Du är väl inte rädd, eftersom du ingenting har gjort. Hör noga på nu, så får du höra!

— Se, se, se, fnittrade Olauson och pekade ner mot den stora oljestrunkna gården som glänste mot de spädgröna rågfälten i det sjunkande mjuka aftonljuset. Ser ni nu, att det är gull, rent gull, stulet gull! Ha ha, vet ni inte att det är min panningväska, min, min, min...

Olauson hasade sig ner från stenen och kom fram till Drowson, som han noga granskade. Drowson böjde sig bakåt som om han väntat att få ett slag. Olauson tog honom i armen och sade förtroligt:

— Jag ser att du är en främling här, men du kommer nog för att hjälpa mig att få igen henne. Gör du inte?

Drowsons käkar rörde sig som om han hade tuggat på något.

— Jo jag ser det, jollrade Olauson, jag ser det. Plötsligt tog han sig om hufvudet och stod stilla som om han förbryllad funderat på något, men så tog han ner armarna, frågan kom på hans läppar och det härjade ansiktet blef grått som aska.

— Jag ska' ha igen den, jag ska' ha igen den, röt han, det kommer en dag...

Han grep Drowson i armen. Denne frös så att han hackade tänder. Han lutade sig förtroligt fram och hviskade försiktigt:

— Jag ska' säja dig en sak, men du får inte tala om det, hör du. Den andre har också kommit igen, Imanuel som dog. Jag möter honom ibland och han säger att jag snart ska' få igen väskan.

Drowson stirrade på honom stel af fasa.

— Imanuel? stönade han.

— Ja, Imanuel, som han tog ihjäl med gift. Han och jag, vi ska'... Tror du inte vi ska' ta' igen väskan?

Bonden gick fram och tog gubben under armen.

— Kom nu Olauson, så går vi hem!

Olauson följde honom ett steg, men så vände han sig plötsligt om.

— Vänta! sade han, och vände tillbaka. Om du möter Imanuel så säg honom... säg honom, att han vaktar noga öfver väskan, så att han inte gör sig af med den... Jag vaktar om dagen, Imanuel har lofvat att vakta hos honom om natten. Ha, ha, Imanuel ska' gå där nere och väcka honom om nätterna, så att han inte får sofva, alldeles som jag inte fick en gång. Det är inte roligt, nej, det är det inte. Det var för hans skull där nere, ser du, men nu ska'

Immanuel låta honom få allt igen. Tror du att han inte skulle vara glad då, om han kunde bli af med väskan.

— Kom nu Olauson. Jag tänker Imanuel vill vara ensam med den där herrn, sade bonden och tog den tilltalades arm under sin.

— Du kommer nog att få glada nätter efter det här du, kastade han åt Drowson. Jojo, förr eller senare tar fan sitt.

Därmed drog han den gamle med sig utför barget.

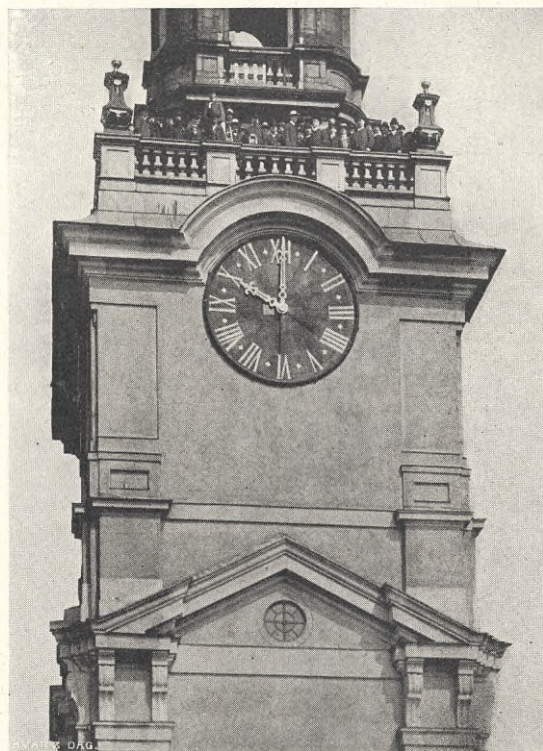
Drowson stod länge kvar hackande tänder som af frossa. Med ens tyckte han att någon närmade sig honom bakifrån, tassande som om han velat smyga sig på honom för att strypa honom, och med ett ryttande af fasa sprang han därifrån, jagad af en skock vargar.

Och dock hade ingen sett vargar där i orten i mannaminne. Det talades också länge om denna besynnerliga tilldragelse där i bygderna, liksom folk äfven fick sina tungor i gång, när efter den kvällen det alltid brann ljus hela nätterna i Drowsons sofrum i det gula huset.

Men inte ens det skulle få bli oantastadt af tungorna, ty samma natt som Olauson dog brann Drowsons granna herrgård.

Själ aflyttade han emellertid från orten och försvann för alltid i mörkret.

Och myten om Olausons panningväska är väl nu i det närmaste glömd, och mumlas den ännu fram någon gång af skjutsbonden, då man far förbi en bränd tomt vid Ersvike backar, skakar man så fort som möjligt ifrån sig det likt en ond dröm och låter det gå in i dimman.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stölm.

Kisché: Bengt Sjöfverparre.

EN TRADITION UNDER BILDANDE.

Från Storkyrkans i Stockholm altan utföres Kristi himmelfärdsdag sedan några år tillbaka sång och musik. Vår fotograf har tagit en unik bild af den egendomliga kyrkliga konserten.